

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 19.000

Letna inozemstvo Lir 30.000

Letna inozemstvo, USA dol. 28

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XXXIV. - Štev. 48 (1732)

Gorica - četrtek, 16. decembra 1982 - Trst

Posamezna številka Lir 400

Veselite se!

Ali je sploh pametno in primerno govoriti danes o veselju, o sreči? V vsakem oziru nadvse potrebno. Mar človek, ko se prebudi na tem svetu, skupaj z naravnim hrepenenjem po tem, da bi ta svet razumel in si ga podvrnil, ne občuti obenem hrepenenja, da bi v tem svetu našel dopolnilo in svojo srečo? Kakor vsakdo ve, je v tej sreči več stopenj. Njen najplemenitejši izraz je veselje ali sreča v ožjem pomenu, ko človek na ravni svojih višjih sposobnosti najde svojo zadovoljitev v posesti znane in ljubljene dobrine.

Tako človek občuti veselje, kadar je v sozvočju z naravo in zlasti ko se srečuje z drugimi, deli z njimi srečo in živi z njimi v občestvu. Tem bolj upravičeno doživlja veselje ali duhovno srečo, ko njegov duh stopi v posest Boga, katerega spozna in vzljubi kot najvišjo in nespremenljivo dobrino. Pesniki, umetniki, mladi, pa tudi navadni ljudje, ki so sprejemljivi za neko notranjo luč, so lahko v času pred Kristusom in v današnjem času okusili in še lahko okusijo nekaj božjega veselja.

MARSAKAJ PREPREČUJE VESELJE

To je vse res. A težave, da bi dosegli veselje, se zdijo zlasti danes posebno ostre. Tehnična družba je mogla pomnožiti priložnosti za ugodje, toda kar nič ji ne gre od rok to, da bi prinašala veselje. Zakaj veselje prihaja od drugod. Veselje je duhovno. Denar, udobje in materialna varnost: vsega tega ljudem dostikrat ne manjka, in vendar je, žal, delež mnogih dolgočasje, naveličanost in žalost. To vodi včasih prav v duševno stisko in obup, ki ju navidezna brezbriznost, divje hlastno uživanje trenutne sreče in umetni paradiz ne morejo pregnati.

Morda človek čuti, da nima moči, ki bi z njo obvladal industrijski napredek in načrtoval družbo, ki bi bila zares človeška? Morda se mu zdi prihodnost preveč negotova in človeško življenje preveč ogroženo? Ali pa gre morda za osamljenost, za žejo po ljubezni in navzočnosti, ki ni utešena, za neko nedoločeno zlo?

Nasprotno pa po mnogih pokrajinah in včasih sredi med nami pritiska teža fizičnega in moralnega trpljenja: toliko lačnih, toliko žrtev brezplodnih bojev, toliko izkoreninjenec! Te nesreče morda niso hujše kot v preteklosti; pač pa zajemajo kar ves planet; bolje jih poznamo, družbena občila nam jih prikazujejo vsaj toliko kolikor izkustva sreče; težje zavest ljudi, ne da bi dostikrat bila vidna kakšna človeška rešitev, ki bi jim bila kos.

Te misli so vzete iz pisma papeža Pavla VI. o krščanskem veselju, ki ga je objavil v maju leta 1975. In sv. oče takole nadaljuje: Vendar to stanje ne sme biti vzrok, da vam ne bi govorili o veselju in da ne bi upali na veselje. Prav sredi svojih stisk morajo naši sodobniki poznati veselje in slišati njegov spev. Globoko sočustvujemo z vsemi, ki jih vsakovrstna beda in trpljenje pokrivata s pajčolanom žalosti. Prav posebno mislimo na tiste, ki so brez sredstev, brez pomoči, brez prijateljstva in ki jim je njihovo človeško upanje uničeno. Bolj kot kdaj so navzoči v naši molitvi in naši ljubezni. Obtoževati seveda ne mislimo nikogar. Pač pa iščemo sredstev, ki bi lahko takim prinesla luč.

SREDSTVA ZA DOSEGO VESELJA

Po našem gledanju, pravi sv. oče, so na voljo sredstva trojne vrste. Kot prvo morajo ljudje združiti svoja prizadevanja, da številno prebivalstvo dobi vsaj najnujnejšo pomoč in doseže najnujnejše blagostanje, varnost in pravičnost, kar vse je potrebno za srečo in česar vsega mu zdej manjka. Taka solidarna akcija je že božje delo; v skladu je z Jezusovo zapovedjo. Že prinaša mir, vrača zaupanje, krepi občestvo, odpira veselju srce tistega, ki daje, kakor tistega, ki sprejema; saj bolj osrečuje dajanje kot prejemanje.

Vsi smo poklicani, da pripravljamo tako zemljo, ki bi bilo na njej laže živeti in bi bila bolj bratska; da brez obotavljanja delamo za pravičnost in ljubezen,

da bo tako možen vsestranski razvoj. Prvenstvena dolžnost je ljubezen do bližnjega, brez katere bi bilo povsem neprimerno govoriti o veselju.

Potrebno bi bilo, nadaljuje sv. oče, potrpežljivo vzgojno prizadevanje, da bi se naučili ali spet naučili preprosto okušati raznovrstno človeško veselje, ki nam ga že Bog pošilja na pot: zanosno veselje bivanja in življenja; veselje čiste in posvečene ljubezni; pomirjajoče veselje ob naravi in molku; včasih trpko veselje ob skrbnem delu; veselje in zadoščenje ob spolni dolžnosti; prosojno veselje čistosti, služenja, delitve z drugimi; zahtevno veselje žrtve. Kristjan vse to veselje lahko očisti, spopolni, dvigne. A ne sme ga prezirati. Krščansko veselje zahteva namreč človeka, ki je sposoben naravnega veselja. Kristus je dostikrat, ko je oznanjal božje kraljestvo, začel s tem veseljem.

BREZ BOGA NI VESELJA

A vse to ni dovolj. Problem se postavlja predvsem na duhovni ravni. Človek je v svoji duši brez moči, da bi sprejel nase trpljenje in bedo današnjega časa. Morita ga, čim bolj izgublja izpred oči smisel življenja in čim manj je gotov samega sebe, svoje poklicanosti k svetosti in prihodnosti. Preziral je življenjsko povezavo z Bogom. Bog se zdi človeku nekaj oddaljenega in nekoristnega; ne da bi znal povedati, ga teži božji molk. Da, hlad in tema sta najprej v srcu človeka, ki doživlja žalost. V takem primeru človeški duh, ustvarjen po božji podobi in sličnosti in zato usmerjen k Bogu kot svojji najvišji dobrini, ostane brez jasnega spoznanja o Bogu in brez ljubezni do njega — zato pa tudi brez možnosti, da bi občutil veselje, ki ga prinaša celo nepopolno spoznanje Boga in gotovost, da smo z njim povezani z vezjo, ki je celo smrt ne more pretrgati.

Kdo se ne spominja besed sv. Avguština: »Zase si nas ustvaril, Gospod, in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v tebi? Človek je torej zares lahko deležen duhovnega veselja, če mu Bog postane bolj navzoč in če se odvrne od greha. Meso in kri seveda tega ne zmoreta.

Razodetje, božja beseda, pa nam lahko odpre ta pogled in božja milost lahko privede do tega preobrata. Vsi smo zato povabljeni k virom krščanskega veselja. Da nam bo to mogoče, pomislimo na božji načrt in prislunimo veselume oznanilo božje ljubezni, ki nam jo oznanja božični praznik. Veselimo se. Gospod je blizu.

LOJZE ŠKERL

Veliki dan za Novo Gorico

Pred tolikimi leti sem v Novi Gorici prisostvoval Goldonijevi komediji »Primorske zdrahe«. Igrali so na prostem in za ozadje postavili tudi cerkev z zvonikom. Tedaj sem si mislil: »To je prva cerkev v Novi Gorici, ali bo kdaj stala tudi prava cerkev za božje ljudstvo?« V nedeljo 12. decembra 1982 se je to zgodilo: verska skupnost v Novi Gorici je dobila svoje bogoslužno in pastoralno središče, veliko večje in sodobnejše kot bi si mogel takrat ob Goldonijevih Zdrahah sploh misliti.

DOLGA POT

Pot do nove cerkve je bila dolga in naporena. Cerkveni predstojniki, piše v letošnjem koledarju Celjske Mohorjeve družbe, so se že leta 1959 obrnili na pristojne občinske oblasti s prošnjo za lokacijo cerkve, za katero so predlagali eno od tedanjih cerkvenih zemljišč. Prvi in kasnejši odgovori niso bili ugodni. V letu 1976 se je premaknilo (po 18 letih!) in leta 1980 je bilo izdano lokacijsko dovoljenje in s tem prizgana zelena luč za gradnjo cerkve.

Leta 1976 je bila ustanovljena v Novi Gorici prva župnija v središču mesta, župnija Kristusa Odrešenika. Za vodstvo nove župnije je bil poklican iz Mirna župnik Gašper Rudolf, ki se je nastanil v stavbi na Partizanski cerkvi. Stavbo so takoj preuredili v zasilne bogoslužne in veroučne namene. »Cerkev« je obsegala garažo in del hodnika (prostora za kakih 60 oseb). Dve leti kasneje so stavbi naredili

pridelek. Kot župnijska cerkev pa je bila določena cerkva sv. Trojice na kronberškem pokopališču, ki so jo bili prav v tistem letu (1976) obnovili.

NOVA CERKEV

Tako je ostalo do nedelje 12. decembra 1982. Danes je drugače: Nova Gorica je dobila cerkev, ki stoji nekako v zemljepisnem središču ozemlja, ki spada v to župnijo in ki biva na njem približno deset tisoč Novogoričanov. Ti so se v to res novo mesto, ki je začelo nastajati šele po priključitvi septembra 1947 in ki še vedno nastaja, natekli iz vseh delov Slovenije, vendar je največ Primorci iz naših hribov, Vipavske doline in Brd. Nova Gorica zato nima še svojega meščanstva, ki bi bilo zakoreninjeno v svoje mesto in ki bi imelo neko svojo tradicijo. Vse to se šele ustvarja.

Ko je g. Gašper prišel v Novo Gorico, mu je bilo gotovo podobno kot pionirjem v novem svetu, ki so imeli okrog sebe veliko zemlje, a nič drugega. Tudi on je moral začeti iz nič: oblikovati je moral cerkveno občestvo in ustvarjati materialne pogoje, da je moglo zaživeti. Med temi je bila tudi zgraditev primerne župne cerkve, ki naj bi bila tudi arhitektonsko dostojen objekt za novo mesto ob državni meji.

Ko je bilo izdano dovoljenje za novo cerkev in dušnopastirske prostore ob njej, so razpisali javni natečaj. Idejnih

rešitev je prišlo 12; posebna komisija je izbrala dva in sicer idejni načrt dipl. inž. arhitekta Emila Bratina ter dipl. inž. arhitekta Franceta Kvaternika. Nazadnje so se odločili za načrt tega slednjega. Dela so pa poverili gradbenemu podjetju Primorje iz Ajdovščine.

Dve leti tega smo se ob podobnem vremenu zbrali za blagoslovitev temeljnega kamna. Blagoslovil ga je škof dr. Janez Jenko. Veliko voščil so takrat izrekli; del teh se je v neverjetno kratkem času izpolnil. V dobrih dveh letih je bila namreč dograjena cerkev in vsi dušnopastirski prostori ob njej.

Sedaj, ko oboje stoji, je šele mogoče presoditi, za kako velik podvig je šlo. Še bolj se bomo čudili ob misli, da so gradili brez lastnih denarnih fondov v zaupanju na božjo Previdnost, na velikodušnost vernikov in na pomoč cele koprške škofije in tudi ostale Slovenije. Božja Previdnost je pomagala tudi z darovi iz inozemstva. Med temi so goriški in tržaški rojaki prispevali svoje. Seveda so ostali še težki delovi, kot so povedali tudi ob posvetitvi. Vendar tisti, ki je pomagal doslej, bo pomagal tudi poslej.

SVEČANOSTI OB ODPRTJU NOVE CERKVE

Pomembnosti novega cerkvenega središča v Novi Gorici se sedaj zavedajo vsi, tudi civilne oblasti. Zato je pri odprtju vladala nekakšna idila. Da slovesno odprejo novi objekt, so se namreč združili vsi: slovenska Cerkev je poslala v Novo Gorico vse tri rezidenčne škofo. Iz Ljubljane je prišel metropolit dr. A. Suštar, iz Maribora dr. F. Kramberger, iz Kopra pa seveda dr. Janez Jenko. Tudi iz zamejstva so prišli, iz Gorice kapitularni vikar msgr. Ristits, poleg številnih duhovnikov iz domačih krajev in od drugod. Civilne oblasti so prav tako poslale svoje zastopnike. Navzoč je bil predsednik novogoriške občine, zastopnik verske komisije iz Nove Gorice, zastopnik verske komisije iz Ljubljane Pristovšek in še ta in oni.

Vsi ti so se zbrali v soboto 11. decembra ob 17. uri v še neposvečeni cerkvi na slavnostno akademijo. Po uvodnem pozdravu župnika G. Rudolfa je nastopil novogoriški mešani zbor pod vodstvom prof. Stefana Maurija, ki je izvajal primerne pesmi svetne vsebine. Inž. Kvaternik je orisal zamisel cerkvene stavbe in ostalih prostorov, prof. Perko iz Ljubljane pa je osvetlil pomen cerkve kot zbirnega središča za kristjane. Spregovorili so še drugi.

Posebej so se zahvalili tistim, ki so se za novo stavbo posebno potrudili. Med temi so bili poleg inž. Kvaternika še gradbeno podjetje Primorje in gradbeni tehnik Lovrenc Štanta iz Mirna. Ti trije so dobili posebno priznanje. Inž. Kvaterniku je priznanje izročil škof Jenko, zastopniku podjetja Primorje nadškof Suštar, Lovrencu Štanti, ki je vsa dela koordiniral, pa škof Kramberger. Celotno koordinoval je v soboto zvečer je poteklo v zelo prijateljskem vzdušju ob polno zasedeni cerkvi.

Naslednji dan, v nedeljo 12. decembra so se slovesnosti začele ob 15. uri. Šlo je za posvetitev nove cerkve in oltarja ter križevga pota. Vse obrede je opravil škof Janez Jenko ob nabito polni cerkvi. Kdor je prišel točno ob uri ali celo zakasnil, je moral ostati zunaj. In teh je bilo izredno veliko, saj so za nedeljsko slavo prišli duhovniki in verniki iz bližnje in daljne okolice; veliko jih je bilo tudi s tostran meje z Goriškega in Tržaškega. Bilo je kot veliko ljudsko slavlje. Obredi posvetitve nove cerkve se sedaj vršijo med mašo in so dosti bolj poenostavljeni kot so bili prej. Vsa slovesnost je trajala nekako dve uri. Tisti številni, ki so morali čakati zunaj, so si šele po končanih obredih lahko ogledali cerkev od znotraj. Toda o cerkvi kaj več drugič.

Nekoč smo v Katoliškem glasu zapisali, da Novi Gorici manjka duša. Sedaj je to mesto ob meji dušo dobilo z novo cerkvijo. Naj bi s polnimi pljuči zadihalo v lepšo prihodnost.

K. H.

Fanfani je predstavil vladni program

Novi ministrski predsednik Fanfani je svoj vladni program predstavil najprej v senatu, ki mu je s 176 glasovi proti 116 in ob vzdržanju republikancev že izglasoval zaupnico. Isto se je ta teden ponovilo še v poslanski zbornici.

Večino svojega programskega govora je Fanfani posvetil gospodarskim vprašanjem. Na tem področju je menil, so nujni zelo hitri ukrepi, sicer grozi Italiji gospodarski brodolom. Industrijska proizvodnja pada, brezposelnost narašča, večja se število delavcev v dopolnilni blagajni, zunanje trgovinski primanjkljaj je narasel, narasla je tudi inflacija.

Kaj storiti pri vsem tem? Treba bo uvesti nove davke, javne izdatke skrčiti, pri čemer naj bi bili prizadeti zlasti zdravstvo in socialno skrbstvo, nadalje obramba in javno šolstvo. Podjetja, kmetje, trgovci in ljudje svobodnih poklicev bodo morali prihodnje leto plačati enkratni izredni davke, ki bo v povprečju znašal 9% dohodka.

Zunanjo politiko je novi predsednik vlade kar na hitro odpravil. Potrdil je podporo Italije sklepom Severnoatlantskega pakta o namestitvi novih jedrskih raket, hkrati pa se zavzel za pogajanja s Sovjetsko zvezo. Poudaril je potrebo po spoštovanju suverenosti Afganistana in človeko-

vih pravic na Poljskem. Na bližnjem vzhodu se je zavzel za tako rešitev, ki naj bi zagotovila varen obstoj vseh držav področja, vključno Izraela, Palestincem pa naj bi se omogočilo lastno domovino. Glede manjšin, ki živijo v sklopu italijanske države, je bil Fanfani zelo redkobeseden.

V razpravi, ki je sledila nato Fanfanijevemu programskemu govoru, je spregovoril med drugimi tudi tridentinski senator Fontanari. Bil je edini, ki je omenil vprašanje slovenske narodnostne skupnosti v Italiji. Zahteval je pospešitev postopka za odobritev zakona v korist ladinske manjšine v tridentinski pokrajini in zakonskega osnutka za zaščito slovenske manjšine v Italiji, za katerega se je postopek v senatu že začel. Obnovila naj bi se tudi konvencija o radijskih oddajah za nemško, ladinsko, francosko in slovensko jezikovno manjšino, obenem pa je treba skleniti sporazume za televizijske oddaje za omenjene manjšine, ker se ta zadeva že vleče dolga leta.

V odgovoru je Fanfani dejal, da namestila vlada zaključiti postopek glede nemške manjšine sporazumno z njo. Tudi norme, ki so bile sprejete za Dolino Aosta, bodo kmalu začele veljati. To velja tudi za vprašanja manjšin v tridentinski pokrajini,

o katerih je govoril senator Fontanari. Kljub opozorilu tega senatorja pa je Slovenec z značilnim molkom popolnoma prešel. Fanfani pač dobro ve, kako je z nami. Večina voli italijansko socialistično in komunistično stranko, edina slovenska stranka Slovenska skupnost pa prejme premalo glasov, da bi lahko imela svojega zastopnika v parlamentu. In vendar, če bi bili enotni kot Južni Tirolici, ki vsi volijo svojo ljudsko stranko, kako drugačno težo bi lahko imeli v Rimu!

Fanfanijevo negativno stališče do slovenske narodnostne skupnosti v Italiji je našlo svoj odjek tudi na pokrajinskem kongresu SSK v Trstu, ki se je zaključil v nedeljo 12. decembra. Kongres je naslovil na Fanfanija telegram, v katerem izraža svojo zaskrbljenost, ker ni vlada v svojem programu zavzela nobenega stališča v zvezi z globalnim zakonskim osnutkom za Slovence. Obenem je v telegramu izražena želja, naj se vlada o tem ugodno izreče vsaj v razpravi v poslanski zbornici.

Drugi telegram pa je kongres poslal tridentinskemu senatorju Fontanariju in se mu v njem zahvaljuje za vse delo, ki ga je opravil v korist globalne zaščite Slovencev.

Tudi letos je Mala Cecilijanka navdušila

Kot že vrsto let je tudi letos na praznik Brezmadežne v sredo 8. decembra bila dvorana Katoliškega doma že pred napovedano uro nabito polna. Osnovni ton je dajala vsemu nastopu naša mladež, tako na odru kot v dvorani kot pred domom. Znova smo začutili, kako velik zaklad je naša mladina in kako veliko hvaležnost smo dolžni tistim, ki se ji posvečajo, jo versko in moralno oblikujejo ter vzgajajo v zavedne Slovence.

Revija mladinskih zborov, ki je dobila naslov »Mala Cecilijanka« se je tudi letos po zaslugi organizatorjev točno začela. Je to res nekaj izrednega, saj pri drugih prireditvah tega nismo vajeni.

Uvodne misli je povedal veroučni učitelj Danijel Pintar. Dejal je, da je pesem nekaj čudovitega, najboljšo sredstvo združevanja. Ni prireditve, na kateri ne bi prišla do izraza slovenska pesem. Pesem pove, kar čuti in skriva srce. Pevovodjem je izrekel besede zahvale in jih pozval, naj vztrajajo pri tem delu. Bog in narod jima bosta plačnika. Starše pa je povabil, naj otrokom omogočijo nastopanje v zborovskem petju. Sklenil je z besedami: »Naj pesem živi, ki v mladih srcih ubudi!«

V celoti je nastopilo enajst zborov, nekateri v zelo številni zasedbi, drugi po številu bolj skromni, vsi pa pristrčni, obetavni in polni zanosa. Vsak zbor je zapel po tri pesmi in tako izvedel svoj program.

Prvi, ki se je pojavil na odru, je bil otroški zbor iz Steverjana. Lepo ga je bilo videti, saj je bil res številan. Pripravila ga je Anka Černic. Tretjo pesem so otroci zapeli ob spremljavi harmonike.

Za Steverjanci se je občinstvu predstavil mladinski zbor Rupa-Peč, ki ga vodi Marjanka Čevdek. Pel je pogumno in ubrano.

Tretji zbor je bil otroški zbor iz Jamelj. Nastopil je prvič in želimo, da bi začeto pot nadaljeval. Te otroke vzgaja k ljubezni do petja Marija Gracija Radetič.

Star znanec je mladinski zbor iz Štandreža, ki ga zvesto vsa leta oblikuje Elvira Chiabai. Za njim je nastopil otroški zbor iz Podgore, za katerega skrbi Katja Antonič. Tudi na Plešivem imajo mladinski zbor. Letos ga je privedel na oder Karlo Bolčina, ki so mu mladi pevčki ljubeče sledili in prijetno zapeli.

Sedmi zbor je bil mladinski iz Doberdoba. Tudi ta je zelo številan. Pel je pod vodstvom Lucije Lavrenčič (na klavir je spremljala Marta Ferletič). Mladinski zbor iz Nabrežine, ki ga je pripravila Martina Kakeš je zapel ob spremljavi violine (Job Stefan) tri Slomškove pesmi. Nato se je pojavil otroški zbor iz Sovodenj. Tudi ta se ponaha s močno zasedbo. Letos ga je zelo uspešno vodila Alenka Černic.

Ni smel manjkati mladinski zbor »Kec« iz Gorice, ki ga že od začetka vodi in z njim nastopa Ivo Bolčina. Zboru se pozna izkušena dirigentova roka.

Kot gost pa je za zaključek nastopil mlajši mladinski zbor »Vesela pomlad« z Opčin. Navdušil nas je najprej s svojo množičnostjo, nato pa še s svojim izvajanjem. Dirigent Franc Pohajč je upravičeno lahko nanj ponosen.

In potem je prišla od vseh željno pričakovana skupna »Pesem edinosti«. Oder skoro ni mogel sprejeti vseh mladih pevcev, toliko jih je bilo. Dirigirala jih je Anka Černic, ob klavirju pa jih je spremljal Hilarij Lavrenčič.

Tako se je iztekla tudi letošnja »Mala Cecilijanka«. Mlade je navdušila za slovensko pesem, starejše pa napolnila z upanjem, da bo tudi novi rod, ki prihaja, ostal zvest izročilu in se ohranil trdoživ na svoji zemlji. - *ej*

Združenje cerkvenih pevskih zborov - Gorica se toplo zahvaljuje vsem, ki so na kakršen koli način pripomogli, da je ta pevska prireditev lepo uspela.

Tajništvo goriške Slovenske skupnosti na letošnjem pokrajinskem občnem zboru v Steverjanu

Novi pokrajinski svet goriške Slovenske skupnosti

Objavljamo imena članov novega pokrajinskega sveta goriške SSK, ki so bili izvoljeni na 5. pokrajinskem kongresu v Steverjanu 4. decembra 1982.

Gorica: Brešan Karel, Černic Igor, Klanjšček Niko, Košič Andrej, Bolčina Ivo, Spacapan Mirko, Spacapan Mirko ml., Sturm Mirko, Vizintin Marjan.

Štandrež: Brajnik Marko, Breščak Marjan, Tabaj Božidar.

Stevevanj: Komjanc Simon, Klanjšček Mario, Terpin Marjan.

Pevma-Oslavje-Stmaver: Bensa Silvan, Figelj Gabrijel, Valentinčič Emil.

Sovodnje: Černic Benjamin, Černic Branko, Maraž Jožko.

Doberdoba: Ferfolja Evgen, Jarc Romano, Soban Mario.

Krmin: Gradnik Gradimir, Gradnik Vanda, Keber Roman, Prinčič Stanko.

Ronke: Mučič Karlo, Gergolet Marija, Cingerli Ivan.

Mladinska sekcija: Frandolič Renco, Terpin Damjan.

Clani po statut: Bratuž Andrej, Devetak Remo, Ferletič Marija, Gergolet Maks, Kenda Franc, Klanjšček Stanislav, Košič Jožko, Paulin Damjan, Korsič Hadrijan, Spacapan Bernard, Štoka Drago.

Pastirček št. 3

Za božično razpoloženje poskrbi pesem Zore Saksida »Sveti večer«. Tudi zgodbica »Na pravi naslov« Maje Okorn ima božični motiv. Ljubka Šorli je napisala božični prizorček »Pogovor zvezd na sveti večer«. Njena je tudi pesem »Božična noč«, ki jo je uglasbil A. Bratuž.

Glasbeni konservatorij »G. Tartini« iz Trsta priredi v nedeljo 19. decembra ob 20. uri v župnijski cerkvi v Bazovici

VOKALNO INSTRUMENTALNI KONCERT

Obsegal bo znamenito »Missa creola«, polifonične skladbe in črnske duhovne pesmi. Vstop prost, hvaležno pa se sprejemajo prispevki za stroške koncerta. Župnija sv. Marije Magdalene v Bazovici se že vnaprej zahvaljuje nastopajočim, ki so ponudili koncert brezplačno.

Šport

MOSKA C-2 LIGA

Olympia Terpin - Juventina Belca 2 : 3
(8 : 15, 8 : 15, 15 : 11, 15 : 11, 6 : 15)

V soboto je bil v štandreški telovadnici na sporedu slovenski derbi med goriško Olympio Terpin in štandreško Juventino Belca. Olympia je dobro začela prvi niz, kmalu pa se je ustavila, igrala pasivno in povsem prepuščala pobudo nasprotniku. Vzrok neučinkovite igre Goričanov je predvsem dejstvo, da ekipa še ni dosegla forme, da je marsikateri igralec popustil in da je moral Marko Cotič že na začetku tekme z igrišča zaradi poškodbe.

DEČKI

Volleyball Krmin - Olympia Košič 0 : 3
(3 : 15, 0 : 15, 6 : 15)

V soboto popoldne so Olympijini dečki brez težav odpravili Krmince, ki pravzaprav niso nudili večjega odpora. Med ekipama je bila ogromna razlika v tehnični pripravi.

I. MOSKA DIVIZIJA

Olympia - Soča 3 : 2
(15 : 5, 9 : 15, 15 : 7, 11 : 15, 15 : 13)

S precejšnjimi težavami je Olympia premagala sicer neizkušeno, a zelo borbeno ekipo Soče, ki letos nastopa prvič.

ZENSKA D-LIGA

Olympia Bertolini : Sloga 3 : 2

V nedeljo so Slogašice s Tržaškega prišle v Gorico prepričane v zmago, saj so se precejnevale. Goriška dekleta so jim dokazala, da so se motile in so jih v zanimivi in razgibani tekmi premagale.

MLADINCI

Olympia Košič - Volleyball Krmin 3 : 1

Z zmago nad ekipo Volleyball Krmin si je Olympia Košič zagotovila prvo mesto v goriški pokrajini in bo tako tudi letos zastopala Goriško na deželnem prvenstvu mladincev.

Do konca prvenstva mora Olympia odigrati še zadnje prvenstveno tekmo z ekipo iz Turjaka, vendar je sama tekma le gola formalnost, saj so naši fantje že matematično pokrajinski prvaki. Torej lepe uspehe goriških odbojkarjev, ki bodo tako spet branili slovenske barve na deželni ravni. Zasluga gre vsem mladincem Olympije Košič, ki so vseskozi zvesto trenirali.

Ostali izidji tekem zadnjega tedna:

MOSKA C-2 LIGA

Rangers - Olympia Terpin 1 : 3

ZENSKA D-LIGA

Volley club Trst : Olympia Bertolini 2 : 3

DEKLICE

Torriana - Olympia 1 : 3

Volley club Gradež - Olympia 0 : 3

Goriška Olympia je najbrž edino športno društvo na Goriškem, ki igra tako visoko število tekem v enem tednu. To zahvala izredne napore bodisi s strani igralcev kot s strani odbornikov in trenerjev. Mladinska vzgoja hoče veliko poizrtvovalnosti s strani celotnega društva. Vsi ti napori pa se obrestujejo, saj vidimo, da je goriška Olympia v enem tednu požela 8 zmag, utrpela pa le en poraz, čeprav, žal, v najvišji ligi.

G. R.

IZŠLE SO KNJIGE GORIŠKE MOHORJEVE DRUŽBE

Zahvala

Slomškov dom v Bazovici se zahvaljuje SSG iz Trsta za predstavo »Sokratov zagovor«, ki jo je odlično izvedel igralec Jože Zupan. Hvala tudi njemu, saj je tako globoko posegel v notranjost vseh navzočih.

Pomemben doprinos k spoznavanju naše preteklosti

Pred dvema tednoma je na Filozofski fakulteti v Trstu diplomiral goriški rojak Ivan Sirk. Novemu doktorju čestitamo in mu ob tej priložnosti izrekamo vse priznanje za opravljeno delo, saj je diplomiral s tezo o goriškem narodnem buditelju Andreju Gabrščku in o narodnem prebujenju Slovencev na Goriškem. S tem je dal važen doprinos k spoznavanju naše zgodovine, saj je bilo tisto obdobje, ki ga obravnava, doslej kljub svoji važnosti zelo malo raziskano.

Ravno ob prehodu iz 19. v 20. stoletje so si goriški Slovenci priborili vse tiste pravice, ki jih je potem ukinil šele fašizem, zgradili so si vsa tista poslopja in ustanovili so vse tiste organizacije, ki so potem pripomogle k ekonomskemu in kulturnemu preporodu našega naroda v goriški deželi. V zvezi s tem lahko iz Sirkove teze vzememo marsikaj: npr. to, da se je goriška občina, ki so jo vodili italijanski šovinisti, do zadnjega upirala ustanovitvi naših šol v mestu.

Z geslom »svoji k svojim« in z organiziranim ekonomskim bojkotom smo odkrili svojo silno gospodarsko moč, saj so naši predniki začeli bojkotirati italijanske trgovce (in marsikdo je šel na boben) in obiskovati izključno slovenske trgovine, tako da se je krepil slovenski kapital, ki je pripomogel k nastajanju vedno večjega števila slovenskih trgovin. S tem je bil italijanski trgovski monopol zlomljen. Ze takrat so mnogi italijanski prenapeteži zavračali povezavo mesta s slovenskim zaledjem in ošabno trdili, da Gorica lahko živi brez Slovencev. Da naše mesto samo daje, slovensko zaledje pa da samo prejema. Z ekonomskim bojkotom je naš življenjski dokazal obratno. Nekaj podobnega se dogaja danes, čeprav v drugačni obliki. Eno pa je gotovo: Gorica brez svojega zaledja ne more živeti.

V avstrijskih časih le ni bilo vse tako lepo in vzorno, kot sanja marsikdo, saj

S TRŽAŠKEGA

Zakaj tako?

V tržaškem slovenskem dnevniku smo brali o obisku predsednika izvršnega sveta skupščine SR Slovenije Janeza Zemljariča v Trstu. Gre za obisk predsednika slovenske vlade, ki se je med drugim sestal tudi z najvišjimi predstavniki vladnih oz. deželnih oblasti v Trstu. Velik poudarek pa je isti dnevnik dal v glavnem srečanju, ki ga je Zemljarič imel s predstavniki SKGZ, torej z eno od krovnih organizacij slovenske manjšine v Italiji. Kje pa se je sestal npr. s predstavniki SSO ali — če gremo na strankarsko raven — Slovenske skupnosti? Kot kaže, nikjer!

Nič nimamo proti temu, da se predstavniki matične domovine ločeno sestavljajo z zamejskimi predstavništvi, saj se to dogaja tudi z druge strani, ki je recimo Slovenska skupnost imela v gosteh vodstvo republiške SZDL. Eno pa je predstavništvo politične organizacije, drugo pa seveda vladno predstavništvo. In tu omenimo, da je bil zadnji Zemljaričev obisk odločno enostranski in v nasprotju z načelom, da mora uradna matična domovina enako gledati na vse komponente slovenskega zamejskega življenja. Posebej še, ko nastopa sam predsednik slovenske vlade, saj bi prav on ne smel zavzeti tako ozkega stališča in poznati le ene skupine slovenske manjšine (tudi če mu je idejno bliže). Kje je torej enakopravno ravnanje matice do manjšine?

Spectator

Podlonjer

Od prve adventne nedelje skrbi za slovensko službo božjo v župniji sv. Avguščina v Podlonjerju Milan Nemač, kaplan pri Sv. Ivanu. Doslej je osem let prihajal z Opčin v Podlonjer salezijanski duhovnik Franc Štuhč. Nova cerkev v Podlonjerju je bila blagoslovljena na zadnje adventno nedeljo 1974.

Čestitka

11. decembra sta praznovala obletnico poroke Marija in Just Ciacchi iz Skednja. Po tolikih življenjskih težavah in boleznih želijo svojci in prijatelji obema vedro in mirno nadaljevanje življenja.

Velikodušno dejanje

Župnijska skupnost v Bazovici čestita zakoncu Slavkoti in Dragici Brce, ker sta posvojila sestrico in bratca Kristino in Markota in jima želi, da bi ju krščansko vzgajala.

so bili tudi takrat naši predniki, ki so bili takrat v večini, zastopavljeni, Italijani pa favorizirani.

In končno, goriški Slovenci smo imeli več tiskarn, knjigarn, šolskih poslopij, dvoran za kulturne namene, zavodov, slovenski trgovski dom, ki je eno redkih goriških del slovenskega goriškega arhitekta Maksa Fabianija. Vse to nam je bilo uničeno in odtujeno v dobi fašizma.

Ker je diplomsko delo prof. Ivana Sirkova vsestransko zanimivo in še vedno aktualno, bi bilo pametno, da bi ga kaka knjižna založba izdala. Tako bi mu bil plačan trud, ki ga je vložil v to raziskavo in bi ne ostalo dostopno le redkim.

G. R.

Z GORIŠKEGA

Sovodnje

Posvet o socialnem skrbstvu v občini. Ponovno se je že primerilo, da je občinski svet razpravljal o problemih ostarelih, posameznih družin in tudi mladih oseb. Pri tem se je pokazalo, kar je prišlo do izraza še posebej na seji letos v juniju v razpravi ob nekem primeru, kako nujno je — kar sta še posebej opozorila svetovalec Branko Černic za manjšino in Vilko Bajt za večino — da občinska uprava izdela program socialnega skrbstva za svoje območje. Ta program naj bi bil izdelan ali skupno z ostalimi slovenskimi občinami ali pa v okviru Krajevne zdravstvene enote (KZE) ter naj bi ga občinske uprave samostojno izvajale, ker bi na ta način lažje razpolagale z osebjem, ki obvlada slovenski jezik. Znanje slovenščine je osnovna zahteva pri takem delu.

V torek 7. decembra zvečer je tako prišlo na pobudo občinske uprave do posveta o socialnem skrbstvu v občini. Vabilo so prejeli vsi predstavniki društev in osebe, ki delujejo na občinskem območju, bodisi na cerkvenem bodisi na prosvetnem polju. Udeležba je pokazala, da je ta problematika za marsikoga malo zanimiva. Do te ugotovitve sta prišla tako župan kot podžupan, ki je kot odbornik za zdravstvo vodil ta posvet.

Podžupan Klemše je prisotnim razložil namene občinske uprave v zvezi s socialnim skrbstvom v občini in se naslonil na pismeno vabilo, ki so ga bili prejeli. V njem je bilo med drugim rečeno, da je OZN leto 1982 razglasila za Leto ostarelih in družbene pomoči potrebnih. Zato bo občinska uprava skušala to deklaracijo po svojih močeh uveljaviti. Ta služba se je izkazala pomanjkljiva tudi v večjih občinah, ki razpolagajo z večjimi sredstvi, kaj šele v manjših kot je tudi sovodenjska, kjer omenjena služba skoro ne obstaja. Prav zaradi tega je občina sklicala to posvet in povabila razne osebe. Skupno naj bi se ugotovilo dejansko stanje ostarelih in potrebnih v občini in razmisli, kako jim pomagati. Sestavil naj bi se seznam takih oseb in predložil ustanovi KZE, da ga vključi v svojo dejavnost in s tem tudi poveže s sovodenjsko občino. Ob koncu posvega je podžupan seznanil prisotne o višini deželnega prispevka (12 milijonov lir), ki ga je občina prejela za socialno skrbstvo. Navedel je število oseb, za katere občinska uprava skrbi, bodisi da so v bolnišnici ali v domači oskrbi in koliko znaša dnevni izdatek za te osebe.

Svetovalec Remo Devetak je nato poudaril nujnost, da se izdela program med slovenskimi občinskimi upravami in pri tem svetoval, naj se vključi tudi del Štandreža za samostojno delovanje. S tem se bo lažje prišlo do osebja z obvladanjem slovenščine. In če bi zadeva glede finančnih sredstev ne prodrila, naj se program izpelje v okviru KZE. Istega mnenja sta bila tudi župnik Komjanc in svetovalec Pavletič, ki sta vsak s svojega zornega kota obravnavala isti problem. S tem so se strinjali tudi vsi ostali.

Podžupan je na ta izvajanja odgovoril, da kar se tiče avtonomije občinskih uprav je to težko izvedljivo, ker je potrjeno zakonom KZE. Kar pa se tiče osebja z znanjem slovenščine si bo uprava pri KZE prizadevala, da se namesti tako osebje.

Nato so prisotni pregledali seznam ostarelih in družbene pomoči potrebnih občanov v posameznih vaseh. Za Sovodnje je seznam predložil krajevni župnik g. Komjanc, ki je tudi nakazal prednostno lestvico glede oseb, ki so pomoči bolj potrebne. Za Vrh je poročal Remo Devetak, za Gabrje Bernard Florenin, za Rupo Oskar Pavletič, za Peč Ivan Petejan. Naj omenimo, da so se posveta udeležili tudi predstavniki krajevnih krvodajalcev in zbora Rupa-Peč.

Remo Devetak

